

Προβολή τοῦ Βόα Συσφιγκτῆρος κατὰ Κοιμώμενος Λάσκαρος.

ΒΟΑΣ ΣΥΣΦΙΓΚΤΗΡ.

ΟΙ ΒΟΑΙ εἶναι ὄφεις παμμεγέθεις, μὴ φαρμακεροί, || τοὺς γὰρ θανατόνωσι μεγάλα ζῶα διὰ συσφίξεως, πρὶν
 ἄπειρον δ' ἔχοντες ἰσχύϊν μυῶδη, ἥτις ἐνδυναμόνει αὐ- || καταρρόφῃσιν αὐτὰ ἀκέραια.
 δ'. 4*

Τοιούτων τεράτων γίνεται μνήμη καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας καὶ Ῥωμαίους συγγραφεῖς. Ὁ Ἀριστοτέλης (βιβ. ἡ. κεφ. 28) ἀναφέρει Λιβυκοῦς τινὰς ὄφεις ἐκπληκτικοῦ μεγέθους, διηγοῦμενος μάλιστα καὶ ὅτι διώξαντές ποτε ταξειδιώτας κατὰ τὴν παραλίαν ἐκείνην, ἀνέτρεψαν μίαν τῶν τριήρων. Τὰ δύο αἶνὰ πέλωρα, ὡς περιγράφει αὐτὰ ὁ Θεόκριτος εἰς τὸ 24 εἰδύλλιον, τὰ σταλθέντα ὑπὸ τῆς Ἡρας νὰ πνίξωσι τὸ βρέφος Ἡρακλῆ εἰς τὴν κοιτίδα του, ἐμφαίνουσι τινὰς τῶν ἑρπετῶν τούτων ιδιότητας. Ὁ τρόπος, καθ' ὃν παρίστανει ὁ Θεόκριτος ὅτι περιετύλιξαν τὰς σπείρας αὐτῶν εἰς τὸ τέκνον, ἔπειτα δὲ διέλυσαν αὐτὰς ὑπὸ τῆς βαρείας πνιγόμενα χεῖρὸς τοῦ ἡρώϊκοῦ νηπίου, ὑποδηλοῖ τὴν ἔξιν συσφιγγόντος ὄφews. Ὁ Λαοκόων τοῦ Βιργιλίου ἀναμφιβόλως χρεωστῇ τὴν γένεσιν αὐτοῦ εἰς τὰ κοινῶς λεγόμενα περὶ συσφιγγόντων ὄφews. Ὁ Οὐαλέριος Μάξιμος ἱστορεῖ ὅτι μέγιστον φόβον ἐπροξένησεν εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἐπὶ Ῥηγοῦλου ὑπερμεγέθους τις ὄφις, ἐμφωλευμένος εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Βαγράδα ἢ Μαγράδα πλησίον τῆς Ἰτύκης. Λέγεται ὅτι πολλοὺς μὲν στρατιώτας κατεβρόβησεν, ἄλλους δὲ περιτυλίξας εἰς τὰς σπείρας ἐθανάτωσε, καὶ ἀπεμάκρυνεν ἐκ τοῦ ποταμοῦ ὁλόκληρον τὸ στράτευμα· ἕως οὗ, ἐπὶ τέλους, ἄτρωτος ὢν διὰ κοινῶν ὀπλων, ἀπωλέσθη μὲ βαρείας πέτρας σφενδονισθεὶς ἐκ τῶν εἰς πολιορκίας χρησίμων τότε στρατιωτικῶν μηχανῶν. Ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον ἐξηκολούθει ἔτι νὰ ἐνοχλῇ τὸ στράτευμα· διότι ἐπὶ τοσαύτον ἐμιάνησαν τὰ ὕδατα μὲ τὸ αἷμα, καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰς ἐκ τοῦ διεφθαρμένου πτώματος ἀναθυμιάσεις, ἔστε ἠναγκάσθησαν οἱ Ῥωμαῖοι νὰ μετακινήσωσι τὸ στράτοπεδον, λαβόντες ὅμως μετ' αὐτῶν τὸ δέρμα, ἑκατὸν εἴκοσι ποδῶν τὸ μήκος, καὶ πέμφαντες αὐτὸ εἰς Ῥώμην. Κατὰ τὸν Πλίνιον, ὁ Μεγασθένης ἔγραψεν ὅτι τὸσον ὑπερμεγαλύνοντα οἱ ὄφεις εἰς τὰς Ἰνδίας, ὥστε κατεβρόβων ἀκεραίους ἐλάφους καὶ ταύρους. Προσθεῖται δὲ ὁ Πλίνιος ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν εὕρισκοντο ὄφεις, Βόαι καλούμεναι, τὸσον μεγάλοι, ὥστε εἰς τὴν κοιλίαν ἐνὸς φονευθέντος ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κλαυδίου εὕρηθη ἀκέραιον βρέφος. Ὁ Σουετόνιος ἀναφέρει ὅτι πεντήκοντα πηχῶν τὸ μήκος, δειχθέντα ποτὲ εἰς Ῥώμην. Εἰς τὸν Αἰλιανὸν ὡσαύτως καὶ εἰς ἄλλους ἀρχαίους συγγραφεῖς γίνεται μνήμη τερατωδῶν ὄφews.

Κατὰ τὸν Πλίνιον, οἱ ὄφεις οὗτοι ὠνομάσθησαν Βόαι, διότι κοινῶς ἐλέγετο ὅτι κατὰ πρῶτον ἐτρέφοντο μὲ τὸ γάλα τῶν δαμάλεων· εἶναι δ' ἀξιοσημείωτον ὅτι ἐπικρατεῖ ἀκόμη μεταξύ τινῶν χωρικῶν τῆς Εὐρώπης τοιαύτη ἰδέα περὶ ὄφews. Τὴν σήμερον εὕρισκονται οἱ Βόαι εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν, ὅπου μάλιστα ἐλατρεύοντο ὑπὸ φυλῆς τινὸς τῶν Περουανῶν. Τὸ κατὰ μέσον ὅρον μήκος τοῦ Βόα Συσφιγκτῆρος εἶναι περὶ τοὺς τριάκοντα πόδας, ἀλλὰ φθάνει κάποτε εἰς τεσσαράκοντα, πεντήκοντα, ἢ καὶ ἐξήκοντα· κατέχει λοιπὸν μεταξύ τῶν ἑρπετῶν τὴν αὐτὴν σχετικὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ὁ

ἐλέφας μεταξύ τῶν τετραπόδων, καὶ ἡ φάλαινα μεταξύ τῶν κατοίκων τῆς θαλάσσης. Οἱ ὀδόντες τοῦ Βόα εἶναι διατεθειμένοι σχεδὸν ὡς οἱ τῶν ἄλλων μὴ φαρμακερῶν ὄφews, μακροὶ ὄντες, ὀφεί, καὶ ὀπίσω κεκλιμένοι· ἄχρηστοι πρὸς τὸ μασσᾶν, ἀρμόζοντες δὲ μόνον εἰς τὴν τοῦ θηράματος κράτησιν. Τὸ θεμελιώδες χρῶμα τοῦ Βόα Συσφιγκτῆρος εἶναι κιτρινωπὸν λευκόφαιον, μὲ τινα μεγάλην καστανόχροον διακεκομμένην σειρὰν, κατὰ τὸν νῦτον ἐκτεινομένην ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἕως τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς, καὶ μὲ στίγματα ἐπὶ τῶν πλευρῶν. Τὸνομα Συσφιγκτῆρ παράγεται ἀπὸ τῆς φοβερᾶς μυνῶδης ἰσχύος, διὰ τῆς ὁποίας κατασυντρίβων θανάτῳ ἐσα περιλάβῃ εἰς τὰς σπείρας αὐτοῦ δυστυχῆ ζῷα. Καὶ ἀληθεύει μὲν ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν ὄφews ἔχουν μέχρι τινὸς τὴν συσφιγκτικὴν ταύτην δύναμιν· ἀλλὰ κοινῶς δὲν μεταχειρίζονται αὐτὴν οἱ μικρότεροι ὄφεις ὅταν συλλαμβάνωσι τὸ θήραμά των, καθότι τὸ στόμα καὶ οἱ ὀδόντες μόνον ἐξαρκοῦσιν εἰς αὐτοὺς.

Ἐκ μακρῶν μόνον διαλειμμάτων τροφὴν χρειαζόμενος ὁ Βόας συσφιγκτῆρ, ὡς οἱ περισσότεροι τῶν ἄλλων ὄφews, δαπανᾷ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ζωῆς αὐτοῦ συνεστραμμένος καὶ κοιμώμενος, ἢ εἰς νεκρώδη κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν χωρὶς κινδύνου ἢ δυσκολίας ἐμπορεῖ τις αὐτὸν νὰ καταπολεμήσῃ, ἐὰν μάλιστα ἐσχάτως ἐπληρώθῃ ἀπὸ τροφῆς· νὰ προσβάλλῃ τις ὅμως αὐτὸν ἐνεργὸν ὄντα, ἤθελεν εἰσθαι μανιώδης. Ὅταν πεινάσῃ τὸ γιγαντιαῖον τοῦτο ἑρπετὸν, ἡ δραστηριότης αὐτοῦ γίνεται τὸσον ἐκπληκτικὴ, ὅσον ἦτο πρότερον παράδοξος ἢ ζυλώδης ἀδράνεια τοῦ. Δι' ἄγρην ἐνεδρεῦων ὁ Βόας, προσκολλᾶται συνήθως εἰς τὸν κορμὸν ἢ τοὺς κλάδους δένδρου τινὸς, ἐκλέγων πάντοτε τὰ μέρη ὅπου συχνάζουν τετράποδα διὰ βοσκὴν ἢ ποτόν. Εἰς τὴν θέσιν ταύτην περικινεῖται ὡς νὰ ἦτο κλάδος τοῦ δένδρου, ἕως οὗ νὰ πλησιάσῃ δυστυχῆς τι ζῷον· τότε δὲ, ἀφίνων ἔξαφνα τὴν θέσιν αὐτοῦ, πιάνει τὸ ἀνύποπτον θῦμα, καὶ τυλίσσει σπειρῶν τὸ σῶμά του περὶ τὸν τράχηλον καὶ τὸ στῆθος. Μετ' ὀλίγας ἀνωφελεῖς κραυγὰς καὶ ἀγῶνας πνίγεται καὶ ἐκπνέει τὸ ταλαίπωρον περιπεπλεγμένον ζῷον. Σημειωτὸν δὲ ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπιφέρει ὁ ὄφις, δὲν συστρέφεται μόνον περὶ τὸ θήραμα, ἀλλὰ καὶ βάλλει σπείραν ἐπὶ σπείρας, ὡς διὰ νὰ προσθήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον βάρος εἰς τὴν μυνῶδην ἐνέργειαν· αἱ σπείραι αὗται ἐπομένως σφιγγονται βαθμῶδιν μὲ τοιαύτην ἀπειρὴν δύναμιν, ὥστε νὰ κατασυντρίβωσι τὰ κυριώτερα ὅστα· τοῦτο δὲ γίνεται οὐχὶ μόνον πρὸς θανάτωσιν τοῦ ζῴου, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ λάβῃ τὸ πτώμα του μορφὴν τὴν εὐκολωτέραν πρὸς καταβρόφησιν. Τοῦτου γενομένου, ἐτοιμάζεται ὁ Βόας εἰς τὴν καταβρόφησιν τοῦ πτώματος. Ἀφ' οὗ σπρώξῃ τὰ μέλη εἰς τὴν πλέον εὐάρμοστον θέσιν, καὶ καλύψῃ τὴν ἐπιφάνειαν μὲ τὸν ἰξῶδῃ σιέλόν του, λαμβάνει τὸ ῥύγχος τοῦ θηράματος εἰς τὸ στόμα, τὸ ὁποῖον ἐπιδέχεται μεγίστην ἔκτασιν· μὲ πολλὰς δὲ κατὰ διαδοχὴν θαυμασίους μυῶδεις συσταλάς, σύρει βαθμῶδιν ἐντὸς τὸ

ἐπίλοιπον τοῦ σώματος, μετὰ σταθερᾶς καὶ τακτικῆς κινήσεως. Ἐνῶ τὸ ζῶον προβαίνει διὰ τοῦ οἰσφάγου, τὰ μέρη ὅθεν διεπέρασεν ἀναλαμβάνουν τὸ πρότερον αὐτῶν μέγεθος, ἂν καὶ τὴν ἄμεσον αὐτοῦ θέσιν ἐμφαίνῃ πάντοτε ἐξωτερικῇ τις ὀγκωσίς. Θηρεύουν δὲ γενικῶς σκύλους, αἰγας, δορκάδας, καὶ τὰ μικρότερα τοῦ κυνηγίου εἶδη. Κατὰ τινὰς ἐφορμῶσι καὶ εἰς βουβάλους καὶ εἰς τίγρεις· πλὴν τοῦτο εἶναι πολὺ ἀβέβαιον. Εἰς ἀνθρώπους ὅμως βεβαίωτατα προσβάλλουν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἐπομένου ἀνεκδότου.

‘Ὀλίγα ἔτη πρὶν ὑπάγωμεν εἰς τὴν Καλκούτταν,’ διηγεῖται τις, ‘ὁ πλοίαρχος ἐγχωρίου τινὸς καραβίου, περνῶν ἀπὸ τὸ μέρος τὸ λεγόμενον Συνδερβύνδα, ἔστειλε μίαν λέμβον εἰς τὴν ξηρὰν διὰ νὰ ἐπάρῃ νωπά τινα ὀπωρικά, καλλιεργούμενα ἐκεῖ ὑπὸ τῶν ὀλίγων ἀθλίων κατοίκων τῆς μισοζένου αὐτῆς χώρας. Φθάσαντες εἰς τὸ παράλιον, ἤραξαν τὴν λέμβον, καὶ ἀφῆσαντες ἕνα μέσα πρὸς φύλαξιν, ἐξῆλθον. Ὁ Λάσκαρ*, ὅστις ἀπέμεινεν εἰς τὴν λέμβον, ἀπηυδνημένος ἐκ τῆς θερμότητος, ἐπλάγιασεν ὑπὸ τὰ καθίσματα, καὶ ἀπεκοιμήθη. Ἐνῶ δ' εὐρίσκετο εἰς τὴν εὐδαίμονα ταύτην ἀναισθησίαν, παμμεγέθης τις Βόας συσφιγκτῆρ προέκυψεν ἀπὸ τὸ ὄσος, ἔφθασεν εἰς τὴν λέμβον, εἶχεν ἤδη περιτυλίξειν εἰς τὸν κοιμώμενον τὸ τερατῶδες σῶμά του, καὶ ἔλειπεν ὀλίγον νὰ κατασυντρίψῃ αὐτόν· ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν τὴν κρίσιν αὐτῆς στιγμῆς ἔφθασαν οἱ σύντροφοί του, καὶ κτυπήσαντες τὸ τέρας, ἀπέκοψαν μέρος τῆς οὐρᾶς, κατὰ συνέπειαν τοῦ ὁποίου τὸσον ἡσθένησεν, ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον καμμίαν βλάβην νὰ ἐπιφέρῃ. Εὐκόλως ἔπειτα ἐθανατώθη ὁ ὄφις, καὶ μετρηθεὶς εὐρέθη ἐξήκοντα δύο ποδῶν καὶ τινων δακτύλων τὸ μήκος.’

Εἰς τὴν Βραζιλίαν ἐπικρατεῖ ἰδέα τις, ὅτι ὁποιος ἐδαγκάσθῃ ἀπὸ τὸν βόαν συσφιγκτῆρα δὲν ἔχει τίποτε νὰ φοβῆται ἀπ' ἄλλον τινὰ ὄφιν. Ἡ ἰδέα ὅμως αὕτη πιθανὸν ὅτι εἶναι πρόληψις.

ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ.

Ἀριθ. 4.

ΘΑΥΜΑΤΑ. ΜΕΡΟΣ Α΄.

ΜΟΛΟΝΟΤΙ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ἀποστόλων πολλαὶ προφητεῖαι, τῶν ὁποίων ἡμεῖς γινώσκομεν τὴν πληρώσιν, δὲν ἦσαν ἐτι πεπληρωμένα, ἀρκετὰ ὅμως εἶχαν ἰδεῖν πληρωθέντα περὶ τοῦ Ἰησοῦ οἱ τότε ζῶντες, ὥστε μετὰ λόγον νὰ πιστεύσωσι καὶ νὰ παραδεχθῶσι τὸν Χριστιανισμόν.

Ἄλλ' ἴσως ἀπορήσῃ ὁ ἀναγνώστης, καὶ εἴπῃ, ‘Τίς ἡ χρεία νὰ ἐρευνῶσι τὰς Γραφὰς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν ὅσα οἱ Ἀπόστολοι ἐδίδασκαν, ἂν οἱ Ἀπόστολοι αὐτοὶ τῶνόντι ἐθαυματούργουν, ὡς μᾶς λέγει τὸ Εὐαγγέλιον; Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ

πιστεύσωσιν εἰς τὴν ἀγγελίαν τῶν ἀνδρῶν τούτων, ἐνῶ ἔβλεπαν αὐτοὺς ὅτι ἐγγίζοντες μόνον ἐθεράπευαν τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ μ' ἕνα λόγον ἐδίδαν εἰς τοὺς τυφλοὺς φῶς, καὶ τοὺς χωλοὺς ἔκαμναν νὰ περιπατῶσιν;’ Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα ὅτι τὸν καιρὸν ἐκείνον οἱ ἄνθρωποι ἐπίστευαν εἰς τὴν μαγικὴν· ὅχι μόνον δὲ τότε, ἀλλὰ καὶ πολὺν χρόνον ἀφοῦ ὁ Χριστιανισμὸς ἐπεκράτησεν, ὁ λαὸς κοινῶς ἐπίστευεν ὅτι ὑπῆρχαν μάγοι, οἵτινες διὰ τῆς βοηθείας τῶν πονηρῶν δαιμόνων ἠδύναντο νὰ θαυματοουργῶσιν. Ἐπὶ δὲ τῶν Ἀποστόλων, ἡ ἐσφαλμένη αὕτη περὶ τῆς μαγικῆς ἰδέα ἦτο γενικωτάτη, τόσον μετὰ τῶν Ἰουδαίων ὅσοι καὶ μετὰ τῶν Ἑθνικῶν. Ὅσοι ἐκ τῶν Ἰουδαίων, τὰ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ ἰδόντες, ἀπέβαλον αὐτόν, δι' ὀχλήσαντο ὅτι ἦτο μάγος, θαυματοργῶν διὰ τοῦ ἄρχοντος τῶν δαιμόνων. Τοῦτο δὲ οὐχὶ μόνον ἱστορεῖται ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν συγγραφέων τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀλλὰ καὶ σώζεται πατροπαράδοτον ἕως τῆς σήμερον μετὰ τῶν ἀπιστούντων Ἰουδαίων· οἵτινες ἔχουν ἀρχαῖον τι βιβλίον, ὅπου κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξηγεῖται ἡ γένεσις τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Ἀναμφιβόλως δὲ τοῦτο ἐξ ἀρχῆς δι' ὀχλήσαντο οἱ ἔχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ. Διότι, ἂν οἱ σύγχρονοι καὶ συντοπίται αὐτοῦ ἤκουοντο τὴν ἀλήθειαν τῶν θαυμάτων, καὶ διεκήρυτταν ὅτι τὰ περὶ αὐτῶν ἦσαν μυθώδη, καὶ ὅτι θαύματα ποσῶς δὲν ἐνηργήθησαν, τὸ αὐτὸ βέβαια ἤθελεν ἐξακολουθεῖν νὰ λέγῃ πάντοτε οἱ ἀπόγονοί των. Πάντῃ ἀπίθανον εἶναι ὅτι ἄλλη γενεὰ Ἰουδαίων ἤθελε προσδράμειν εἰς τὴν πρόφασιν τῆς μαγείας, διὰ νὰ ἐξηγήσῃ θαύματα, ὑπὸ τῶν συγχρόνων οὐδόλως ὡμολογημένα, ἀλλ' ὡς πλάναι θεωρηθέντα ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ λαοῦ, μετὰ τῶν ὁποίων ἐλέγετο ὅτι ἐνηργήθησαν.

Τὸ αὐτὸ φρόνημα περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἶχαν καὶ οἱ ἐκ τῶν Ἑθνῶν ὑπεναντίοι τοῦ Χριστιανισμοῦ, εἰς τὴν μαγικὴν ὡσαύτως ἀποδίδοντες τὰ Χριστιανικὰ θαύματα. Τοῦτο δὲ μανθάνομεν ἀφ' ὅλα τὰ σωζόμενα λείψανα τῶν κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀρχαίων συγγραμμάτων, ὡς καὶ τῶν εἰς αὐτὰ γενομένων ἀπολογισμῶν.

Ἐάν τὴν σήμερον εἰσέλθοι τις ἐπαγγελλόμενος ὅτι ἐστάλθῃ ἐκ Θεοῦ, καὶ ὅτι θαυματοργεῖ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς τοιαύτης ἀποστολῆς, τὸ μόνον ζήτημα φυσικὰ ἤθελεν εἶσθαι, θαυματοργεῖ τῶνόντι; ἅπαντες δὲ ἤθελεν πιστεύειν αὐτὸν διαμίας, εὐθὺς ἀφοῦ ἐπληροφοροῦντο ὅτι εἶχε πράξειν τι ἀναντιρρήτως ὑπερβαῖνον τὴν ἀνθρωπίνην δύναμιν. Ἀλλ' οὕτω πως οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔκριναν τοπάλοι. Τότε δὲν εἶχε νὰ λυθῇ ἕν μόνον ζήτημα, ἀλλὰ δύο· πρῶτον, ἐάν ἀληθῶς εἶχε φανερωθῇν σημεῖόν τι ὑπὲρ τὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου· καὶ δεύτερον, ἐάν ἡ ὑπερφυσικὴ αὕτη δύναμις προήρχετο ἐκ Θεοῦ ἢ ἐκ πονηροῦ δαίμονος.

Ἀφοῦ δ' ἐλύθη τὸ πρῶτον ἐκ τῶν ζητημάτων τούτων, τουτέστιν, ἀφοῦ ὡμολογήθη τῶν θαυμάτων ἡ ἀλήθεια, οἱ Ἰουδαῖοι ἀμφίβαλλον ἐτι ἢ καὶ δὲν ἐπίστευαν τὴν ὑπὸ Χριστοῦ διδασκομένην θρησκείαν, ἐπειδὴ τοσούτον

* Λάσκαρες λέγονται εἰς τὴν Ἰνδίαν οἱ ἐγχώριοι ναῦται.